

Arrest

nr. 188 065 van 7 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 april 2017.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat K. TERMONIA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot I.S. worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt ter terechtzitting niet betwist.

Inzake haar echtgenoot wordt bij arrest nr. xxx van 7 juni 2017 als volgt gemotiveerd:

"1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1.1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

1.2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het Koninklijk besluit van 3 augustus 2016 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen :

- Albanië*
- Bosnië-Herzegovina*
- Georgië*
- Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië*
- India*
- Kosovo*
- Montenegro*
- Servië”*

1.3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet de verzoekende partij niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

1.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt in casu vooreerst dat er niet wordt getwijfeld aan de arrestatie van verzoekers broer in het kader van het onderzoek naar de moord op G. C., de hiermee volgens hem in verband staande gebeurtenissen in de nacht van 11 op 12 mei 2016 en meer bepaald de beschieting van zijn woning met een Kalasjnikov en de gevolgen die deze voor hem en zijn gezin met zich meebrachten (de verwondingen van verzoekers zoon, de psychologische problemen voor verzoeker en zijn echtgenote die hierop volgden, het ontslag van verzoekers echtgenote op haar werk en het gegeven dat verzoekers zoon geruime tijd niet naar school kon gaan). Deze gebeurtenissen zijn echter, zo luidt de bestreden beslissing vervolgens, problemen van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard die als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag ressorteren. Betreffende de eerste door verzoeker aangereikte piste wat de motieven voor de aanslag op zijn woning betreft, blijkt, zo merkt de commissaris-generaal op, volgens de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat de situatie waarin verzoeker stelt betrokken te zijn geraakt bezwaarlijk kan beschouwd worden als een vendetta (gjakmarrja), zoals die door de kanun van Lekë Dukagjini in een in de Balkan algemeen aanvaarde definitie beschreven wordt. De commissaris-generaal wijst er o.a. op dat het openbare karakter dat inherent is aan een vendetta haaks staat op het feit dat verzoeker en zijn echtgenote niet met zekerheid wisten of er al dan niet sprake is van een bloedwraak, dat er nooit direct of indirect contacten zijn geweest tussen verzoeker of zijn familie en de C.'s en dat zij klaarblijkelijk geen zicht hebben op wie nu daadwerkelijk de daders van het schietincident aan hun woning zijn. Hij merkt ook op dat verzoeker uiteindelijk erkende dat de situatie waarin hij verzeild is geraakt geen bloedwraak (gjakmarrja) maar een gewone vorm van wraak (hakmarrja) betrof. Bijgevolg houdt, aldus de commissaris-generaal, dit door verzoeker aangehaalde motief voor de beschieting van zijn woning geen verband met het Vluchtelingenverdrag. Ook de tweede door verzoeker aangereikte piste, met name dat eventueel de criminele vrienden van zijn broer D. als daders van het schietincident aangeduid konden worden omdat ze zijn broer duidelijk wilden maken dat hij in het kader van het onderzoek van de Albanese autoriteiten naar zijn daden zijn mond moest houden, houdt, zo wordt vastgesteld, geen enkel verband met het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Daarnaast wordt in de beslissing opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de beschieting van zijn woning in mei 2016 geen eenmalig incident zou zijn. Zelfs al zou, zo luidt de beslissing voorts, het schietincident geen eenmalig karakter hebben, dan nog maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij voor de door hem aangehaalde interpersoonlijke en/of gemeenrechtelijke problemen geen of onvoldoende beroep kon doen, of bij een terugkeer naar Albanië in het geval van eventuele toekomstige problemen zou kunnen doen, op de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten, waarmee hij overigens nooit problemen heeft gekend. Uit niets blijkt bijgevolg, aldus de commissaris-generaal, dat verzoeker voor bescherming geen of onvoldoende beroep kon of bij terugkeer naar Albanië zou kunnen doen op de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten en beschermings-mogelijkheden. Volledigheidshalve wordt er in de beslissing aan toegevoegd dat blijkens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet treffen. De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan

verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal) waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In tegenstelling tot wat verzoeker, die thans in zijn verzoekschrift opmerkt dat "Het is namelijk geenszins bewezen dat het schietincident waardoor hij en zijn familie Albanië zijn moeten ontvluchten, een eenmalig incident was", lijkt voor te houden, komt het geenszins aan de commissaris-generaal toe, doch wel en in de eerste plaats aan verzoeker zelf toe, gelet op de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag die in beginsel bij de asielzoeker zelf rust, om aannemelijk te maken dat de beschieting van zijn woning in de nacht van 11 op 12 mei 2016 geen eenmalig incident zou zijn. Verzoeker blijft hier echter, gelet op het gebrek aan concrete elementen die op het tegendeel zouden (kunnen) duiden, in gebreke.

Zelfs al zou het schietincident in mei vorig jaar geen eenmalig karakter hebben, dan nog maakt verzoeker, zo stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden vast, niet aannemelijk dat hij voor de door hem aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen, of bij een terugkeer naar Albanië in geval eventuele toekomstige problemen zou kunnen doen, op de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten. De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Verzoeker beperkt zich thans in zijn verzoekschrift tot de uiterst vage, algemene en niet in het minst met concrete en valabele elementen onderbouwde bewering dat "het duidelijk is dat verzoeker, een doelwit van de georganiseerde misdaad in Albanië onvoldoende toegang heeft tot bescherming tegen vervolging door de familie van het slachtoffer van zijn broer", doch hij gaat niet in concreto in op, minstens ontkracht, noch weerlegt hij de vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande in de bestreden beslissing:

"Zelfs al zou het schietincident geen eenmalig karakter hebben, dan nog heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde interpersoonlijke en/of gemeenrechtelijke problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een terugkeer naar Albanië in het geval van eventuele toekomstige problemen zou kunnen doen – op de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten, waarmee u overigens nooit problemen heeft gekend (CGVS 1, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat de Albanese autoriteiten zich van hun plicht ontdaan zouden hebben om uw probleem te onderzoeken en de daders te achterhalen, arresteren en vervolgen. U verklaarde meermaals dat er een onderzoek werd ingesteld naar aanleiding van de gebeurtenissen in de nacht van 11 op 12 mei 2016 en dat het onderzoek momenteel nog steeds lopende is op het niveau van het openbaar ministerie, hetgeen ook uit het door u neergelegde attest van het parket, d.d. 13 september 2016, blijkt. Daarnaast gaf u net als uw echtgenote aan dat de politie onmiddellijk na de beschieting van uw woning in de nacht van 11 op 12 mei naar de plaats des onheils is gekomen en dat ze daar alle nodige onderzoeksdaeden hebben verricht: foto's werden genomen en kogelhulzen werden gezocht en u en uw vader werden ondervraagd (CGVS 2, p. 8; CGVS echtgenote 2, p. 4-5; p. 7). Uit de door u neergelegde krantenartikelen blijkt bovendien dat vele ordetroepen ter plaatse zijn gekomen, dat onmiddellijk de avondklok in de zone werd ingesteld, dat snelle interventietroepen in Durrës uitrukten en dat 13 leden van rivaliserende bendes, allen met een zwaar strafblad, voor ondervraging werden opgepakt. Voorts blijkt uit uw verklaringen tevens dat er sindsdien op uw vraag bij u in de wijk zeer regelmatig politiepatrouilles plaatsvinden (CGVS 2, p. 10 en 11; CGVS echtgenote 2, p. 3, 6 en 7). Verder verklaarden u en uw echtgenote dat de beruchte crimineel E.(...) S.(...), met wie uw broer banden had – uw echtgenote ging ervan uit dat S.(...) achter de aanval op uw woning zat (CGVS echtgenote 2, p. 9) –, onlangs is gearresteerd door de Albanese autoriteiten (CGVS 2, p. 15 en 16; CGVS echtgenote 2, p. 10). Voorts blijkt uit uw verklaringen en deze van uw echtgenote tevens dat uw broer D.(...), die lid is van een zware criminele bende, in het verleden werd gearresteerd en veroordeeld (CGVS 1, p. 11; CGVS echtgenote 1, p. 9-11). Dat u ervan overtuigd was dat uw broer naar aanleiding van de moord op G.(...) C.(...) onterecht werd gearresteerd, heeft u niet aannemelijk gemaakt. U verklaarde in dit verband dat DNA-onderzoek uw broer heeft

vrijgepleit, dat er geen bewijzen waren tegen uw broer en dat de Albanese autoriteiten het onderzoek naar de moord bewust rekten, om het niet tot een rechtszaak te laten komen; u beschouwde het hele onderzoek naar uw broer dan ook als een televisieshow (CGVS 2, p. 17). Dit heeft u echter geenszins aannemelijk gemaakt. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat er meerdere bewijzen zijn tegen uw broer en dat het dossier in december 2016, i.e. een maand voor uw tweede gehoor, werd overgemaakt aan de rechtbank zodat de rechtszaak tegen uw broer kan starten en zodat de Albanese justitie over uw broers schuld of onschuld kan oordelen. Tot slot kan erop gewezen worden dat het feit dat de daders van de beschieting van mei 2016 nog steeds niet werden gevonden, te wijten kan zijn aan verschillende oorzaken, zoals onder meer de onbekendheid van de daders, het gebrek aan getuigen, etc. en dat hieruit, in het licht van de hierboven door de Albanese autoriteiten getroffen maatregelen, bezwaarlijk onwil of onkunde vanwege de autoriteiten kan worden afgeleid. Uit niets blijkt bijgevolg dat u voor bescherming geen of onvoldoende beroep kon of bij terugkeer naar Albanië zou kunnen doen op de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten en beschermingsmogelijkheden." Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en blijft, daar zij niet in een ander daglicht wordt geplaatst, onverminderd overeind.

Verzoekers algemeen betoog, en de als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde artikelen dienaangaande, omtrent het feit dat de strikte regels (in de Kanun) betreffende de bloedwraak in het hedendaagse Albanië niet meer gevolgd zouden worden, wijzigt niets aan en doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Uit niets blijkt en verzoeker maakt geenszins in concreto aannemelijk dat het hem met betrekking tot de door hem aangehaalde feiten, namelijk het schietincident in mei 2016 (en zijn hieruit volgende vrees) waarvan hij eerder tijdens zijn gehoren aangaf niet te weten wie hierachter zit, doch vermoedt dat het om de familie C. gaat en in welk verband hij eerder erkende dat het geen bloedwraak (gjakmarrja) maar een gewone vorm van wraak (hakmarrja) betreft, aan nationale bescherming ontbreekt. Verzoeker toont niet aan en maakt allerminst aannemelijk dat de Albanese autoriteiten hem met betrekking tot die problematiek -uit zijn verklaringen blijkt immers het tegendeel- niet zouden kunnen of willen helpen. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals verzoeker in casu naar als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde informatie omtrent bloedwraak in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Daar waar verzoeker poneert te behoren tot een sociale groep, namelijk "de familie van een vermeende moordenaar" wijst de Raad er volledigheidshalve op dat het behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu gezien verzoeker de bescherming kan invoeren van de autoriteiten in zijn land van herkomst, is het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant.

Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad, zoals o.a. de door hem als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde arresten van de Raad, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

Verzoekers algemeen en weinig of niet ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontcrachten. Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld

in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

1.5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 april 2017, voert verzoekende partij aan dat zij wel degelijk moet vrezen voor haar leven in Albanië ook al werd dit land bij KB als veilig land van herkomst beschouwd. Zij licht toe dat in haar specifieke geval niet voldoende werd onderzocht of zij wel degelijk beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. Verzoekende partij wijst erop dat niet betwist wordt dat er een aanslag is geweest op haar leven in de nacht van 11 op 12 mei 2016 en zij benadrukt dat er dienaangaande een officiële verklaring werd ingediend door het openbaar ministerie met een vertaling in het Engels. Verzoekende partij betwist voorts dat de problemen die zij kende problemen zijn van interpersoonlijke aard aangezien haar broer D. in de gevangenis is opgesloten voor de moord op G.C. en de hele problematiek gelinkt wordt aan de Albanese maffiabaas E.S.. Verzoekende partij wijst erop dat in dit milieu de familie niet wordt gespaard en zij dan ook behoort tot de sociale groep waarvan de leden het risico lopen vermoord te worden door de mensen die geassocieerd zijn met het slachtoffer. Verzoekende partij is het er ook niet mee eens dat de Conventie enkel kan worden ingeroepen wanneer er sprake is van "gjakmarra", een bloedwraak in de enge zin. Volgens verzoekende partij is het duidelijk dat de regels van de kanun tegenwoordig niet meer worden gevolgd zoals blijkt uit de voorbeelden die zij aanhaalde in haar verzoekschrift en zij vraagt de Raad dan ook te onderzoeken of er in het geval van slachtoffers van een "hakmarra" de problematiek valt onder de vluchtelingenstatus en/of de subsidiaire beschermingsstatus. Tot slot wijst verzoekende partij erop dat in haar geval de Albanese politie geen moeite heeft gedaan om haar en haar familie te beschermen temeer het politioneel apparaat onderhevig is aan corruptie.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 6 april 2017 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van een aantal in het verzoekschrift opgeworpen middelen en het tegenspreken van de

gedane vaststellingen, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Zo betwist verzoekende partij dat zij beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten, zonder evenwel concrete elementen en argumenten aan te brengen die de aangaande motieven in een ander daglicht plaatst.

Dient er vooreerst op te worden gewezen dat verzoekende partij ook ter terechtzitting niet aantoonde dat de beschieting van haar woning in de nacht van 11 op 12 mei 2016 geen eenmalig incident zou zijn. In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat verzoekende partij voor het schietincident geen moeilijkheden kende en ook nadien had zij (en bij uitbreiding haar familie) geen problemen. Verzoekende partij gaat hier niet op in. Vervolgens, zelfs al zou het schietincident in mei vorig jaar geen eenmalig karakter hebben, dan nog maakt verzoekende partij, zoals reeds uitgebreid aan bod kwam in voornoemde beschikking, niet aannemelijk dat zij voor de door haar aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen, of bij een terugkeer naar Albanië in geval van eventuele toekomstige problemen zou kunnen doen, op de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten. Zo stelt de commissaris-generaal op goede gronden het volgende vast: "Zelfs al zou het schietincident geen eenmalig karakter hebben, dan nog heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde interpersoonlijke en/of gemeenrechtelijke problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een terugkeer naar Albanië in het geval van eventuele toekomstige problemen zou kunnen doen – op de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten, waarmee u overigens nooit problemen heeft gekend (CGVS 1, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat de Albanese autoriteiten zich van hun plicht ontdaan zouden hebben om uw probleem te onderzoeken en de daders te achterhalen, arresteren en vervolgen. U verklaarde meermaals dat er een onderzoek werd ingesteld naar aanleiding van de gebeurtenissen in de nacht van 11 op 12 mei 2016 en dat het onderzoek momenteel nog steeds lopende is op het niveau van het openbaar ministerie, hetgeen ook uit het door u neergelegde attest van het parket, d.d. 13 september 2016, blijkt. Daarnaast gaf u net als uw echtgenote aan dat de politie onmiddellijk na de beschieting van uw woning in de nacht van 11 op 12 mei naar de plaats des onheils is gekomen en dat ze daar alle nodige onderzoeksdaeden hebben verricht: foto's werden genomen en kogelhulzen werden gezocht en u en uw vader werden ondervraagd (CGVS 2, p. 8; CGVS echtgenote 2, p. 4-5; p. 7). Uit de door u neergelegde krantenartikelen blijkt bovendien dat vele ordetroepen ter plaatse zijn gekomen, dat onmiddellijk de avondklok in de zone werd ingesteld, dat snelle interventietroepen in Durrës uitrukten en dat 13 leden van rivaliserende bendes, allen met een zwaar strafblad, voor ondervraging werden opgepakt. Voorts blijkt uit uw verklaringen tevens dat er sindsdien op uw vraag bij u in de wijk zeer regelmatig politiepatrouilles plaatsvinden (CGVS 2, p. 10 en 11; CGVS echtgenote 2, p. 3, 6 en 7). Verder verklaarden u en uw echtgenote dat de beruchte crimineel E.(...) S.(...), met wie uw broer banden had – uw echtgenote ging ervan uit dat S.(...) achter de aanval op uw woning zat (CGVS echtgenote 2, p. 9) –, onlangs is gearresteerd door de Albanese autoriteiten (CGVS 2, p. 15 en 16; CGVS echtgenote 2, p. 10). Voorts blijkt uit uw verklaringen en deze van uw echtgenote tevens dat uw broer D.(...), die lid is van een zware criminele bende, in het verleden werd gearresteerd en veroordeeld (CGVS 1, p. 11; CGVS echtgenote 1, p. 9-11). Dat u ervan overtuigd was dat uw broer naar aanleiding van de moord op G.(...) C.(...) onterecht werd gearresteerd, heeft u niet aannemelijk gemaakt. U verklaarde in dit verband dat DNA-onderzoek uw broer heeft vrijgepleit, dat er geen bewijzen waren tegen uw broer en dat de Albanese autoriteiten het onderzoek naar de moord bewust rekten, om het niet tot een rechtszaak te laten komen; u beschouwde het hele onderzoek naar uw broer dan ook als een televisieshow (CGVS 2, p. 17). Dit heeft u echter geenszins aannemelijk gemaakt. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat er meerdere bewijzen zijn tegen uw broer en dat het dossier in december 2016, i.e. een maand voor uw tweede gehoor, werd overgemaakt aan de rechtbank zodat de rechtszaak tegen uw broer kan starten en zodat de Albanese justitie over uw broers schuld of onschuld kan oordelen. Tot slot kan erop gewezen worden dat het feit dat de daders van de beschieting van mei 2016 nog steeds niet werden gevonden, te wijten kan zijn aan verschillende oorzaken, zoals onder meer de onbekendheid van de daders, het gebrek aan getuigen, etc. en dat hieruit, in het licht van de hierboven door de Albanese autoriteiten getroffen maatregelen, bezwaarlijk onwil of onkunde vanwege de autoriteiten kan worden afgeleid. Uit niets blijkt bijgevolg dat u voor bescherming geen of onvoldoende beroep kon of bij terugkeer naar Albanië zou kunnen doen op de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten en beschermingsmogelijkheden." De Raad herneemt dat deze motivering steun vindt in het administratief dossier, pertinent is en, daar zij niet in een ander daglicht wordt geplaatst, onverminderd overeind blijft. De ter terechtzitting gedane opmerking van verzoekende partij dat in haar geval de Albanese politie geen moeite heeft gedaan om haar en haar familie te beschermen temeer het politioneel apparaat onderhevig is aan corruptie, is niet meer dan een blote bewering en mist, gelet op bovenstaande vaststellingen, elke grondslag.

Het betoog van verzoekende partij omtrent het behoren tot een sociale groep en het feit dat de strikte regels van de Kanun betreffende de bloedwraak in het hedendaagse Albanië niet meer gevolgd zouden worden, wijzigt niets aan en doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Uit niets blijkt en verzoekende partij maakt geenszins in concreto aannemelijk dat het haar met betrekking tot de door haar aangehaalde feiten, namelijk het schietincident in mei 2016 (en haar hieruit volgende vrees) waarvan zij eerder tijdens haar gehoren aangaf niet te weten wie hierachter zit, doch vermoedt dat het om de familie C. gaat en in welk verband zij eerder erkende dat het geen bloedwraak (gjakmarrja) maar een gewone vorm van wraak (hakmarrja) betreft, dan wel de criminele vrienden van haar broer D., aan nationale bescherming ontbreekt. Verzoekende partij toont niet aan en maakt allerminst aannemelijk dat de Albanese autoriteiten haar met betrekking tot die problematiek niet zouden kunnen of willen helpen. De Raad wijst er nogmaals op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

Derhalve brengt verzoekende partij evenmin elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS